

Rumoer in de 2de Walstraat

Elk begin is een goed begin. Tegenwoordig kun je op elk uur van de dag vanuit welke plaats kamer, werkplaats of kroeg dan ook een avontuurlijke reis beginnen. De plek en de tijd is in dit tijdsgewricht om het even. Maar als je echt iets anders wilt in het leven dan besluit je iets tegendraads te doen. Want je weet als geen ander dat die reis afleidt, je hebt de neiging een gesprek aan te knopen met een toevallige passant. Of je wordt al mijmerend overvallen door een nostalgisch gevoel, je gaat terugblikken, je gaat voorspelbare zaken verkondigen, je gaat meedoen met het mediale circus. Maar dat wil je niet.

Nee, je voelt je thuis in je werkplaats. Jouw werkplaats is je onontgonnen ruimte, jouw hand is je werktuig, Ik ben, dat besluit heb je genomen, een ambachtsman in een begrensde en onoverzichtelijke ruimte, een ambachtsman die niemand kwaad doet. Je voelt je gelukkig in die rommelige werkplaats waar je niet kunt wachten op die eerste zonnestraal, op het heldere witte licht. En je droomt. De tijd is verdicht, de tijd is een uitdovend gloeilampje in het universum. De ruimte is transparant. Ik zie zijn onmetelijke brede glimlach. Ik zou zo graag de ruimte willen doorkruisen om ineens in het paradijs te belanden en daar vrijelijk rond te lopen. Maar het paradijs is bezaaid met doornachtige struiken, prikkeldraadversperringen, hoog opgetrokken muren en foeilelijke maagden en de witte wijn schijnt daar naar zure azijn te smaken.

Nee, ik werk niet. Ik moet scheppen. Ik moet opnieuw leren de dieren en de dingen te benoemen zoals de eerste homo erectus dat heeft gedaan. Maar in deze moedige poging word ik voortdurend gestoord door het niet aflatende jachtige gedoe, door de opdrachten, de boodschappen en de ruis.

Er was eens een man die alles wilde veranderen, vooral zichzelf. Hij wilde dapper zijn. Hij wilde niet meer liegen, niet meer tegen anderen en niet meer tegen zichzelf. Hij wilde, en dat was zijn grootste wens groter lijken, niet in lichamelijk opzicht, nee op zijn lengte valt niet veel aan te merken, hij wilde voor iedereen openstaan, zich vragend opstellen, minder antwoorden geven, meer vragen stellen, hij wilde de dingen opnieuw benoemen.

Hoe je het ook wendt of keert, je kunt wel in de breedte maar niet in de diepte over een dergelijk persoon heen.

René Sanders, februari 2019

Bovenstaand verhaal is geschreven voor het *Jubileumboek* KNUST, Nijmegen 2019